



Halfdan Lange.

20. august 1898 - 14. december 1955.

Af **BERNT LØPPENTHIN.**

Ved HALFDAN LANGES død har dansk ornithologi mistet en flittig og meget kundskabsrig dyrker. Han var født på Frederiksberg, søn af adjunkt JONATHAN LANGE og hustru, f. HORNEMAN. 1899 flyttede familien til Ribe, hvor HALFDAN LANGE tidligt begyndte at interessere sig for fugle; han blev opmuntret af faderen, og han tog en del på fugleture med en fætter, ESKILD SKOVGAARD, som døde ung. 1915 blev han medlem af Dansk Ornithologisk Forening. Han blev student fra Ribe 1916 og cand. theol. 1923. I studietiden havde han en tid været lærer på vanførehjemmet i Sorø, og han skrev sit første større ornithologiske arbejde »Fugleliv i Ribes Omegn«, der udkom 1919.

Efter sin embedseksamen var han i flere år rejsesekretær i Blå Kors, og derpå var han i 3 år knyttet til et epileptikerhjem, Bethel, i Bielefeld, Westfalen. I disse år skrev han en enkelt meddelelse i P. SKOVGAARDS Danske Fugle. Han kom tilbage til Danmark 1930 og kaldte sig nu privatlærer; han ernærede sig i de følgende år væsentligt ved at lede fugleture

og undervise samt ved handel med naturhistoriske præparater til skoler og seminarier. HALFDAN LANGE kom i forbindelse med mange mennesker; gennem sin virksomhed har han hvervet adskillige medlemmer til D.O.F., og nu og da skrev han en notits i foreningens tidsskrift. 1940 udkom hans vigtigste litterære arbejde, en bog om »Storkens Alder og Yngleforhold i Danmark«, affattet i en noget knudret stil, men skrevet af en mand, der vidste besked med sit emne. 1942 kom en artikel i Dansk Ornithologisk Forenings Tidsskrift om »Storkebygder i Danmark og Tal-Svingninger i Europa«.

Da Danmark blev besat af tyske tropper 1940, harmedes HALFDAN LANGE mod det folk, han tidligere havde haft så megen forbindelse med. Men da krigslykken vendte, fattede han medlidenhed med skarerne af tyske flygtninge i Danmark og med de mere eller mindre desillusionerede tyske soldater, og i den sidste del af besættelsesperioden havde han en del kontakt med tyskerne i Danmark. Som naturligt var, tog danske venner undertiden afstand fra ham i denne periode; men det kan næppe diskuteres, at hans handlinger helt og holdent skyldtes trang til at udføre et hjælpearbejde mellem nødstedte mennesker. Efter 2. Verdenskrigs slutning arbejdede HALFDAN LANGE et par år i flygtningelejren i Oxbøl; men da denne lejr blev opløst, rejste han med flygtningene til Neumünster, og han arbejdede herefter i forskellige tyske flygtningelejre indtil efteråret 1954. Fra efterkrigstiden foreligger der arbejder fra hans hånd, trykt i D.O.F.s Tidsskrift om »Storken i Sydvest-Jylland 1940-47« og »Sløruglens Føde« (1948) samt om Sanglærkens sang (1951).

Vinteren 1954-55 tilbragte HALFDAN LANGE i Danmark. Han fik da kontakt med Innomeuropeisk Mission, der har hovedsæde i Lund og har en lejr, særlig for estniske flygtninge ved Vrigstad i Sverige. Her opholdt LANGE sig i 3 uger for at komme ind i forholdene og for at træffe aftale om humanitært arbejde ved en eller anden flygtningestation. Sidst i august 1955 rejste han til Tyskland, hvor han blev beskæftiget ved lejren Esterwegen i Oldenburg; den ligger i et moselandskab, hvor HALFDAN LANGE bl. a. demonstrerede fugle for lejrens beboere i sin sidste tid. Midt i december blev han pludselig alvorligt syg. Han blev straks kørt til sygehuset i Cloppenburg

ca. 50 km fra lejren, men døde af en maveblødning, før en operation kunde foretages. Han blev begravet i sin barndoms by, Ribe. Han spandt aldrig guld ved sit arbejde og stiftede aldrig familie eller eget hjem; men danske ornithologer vil huske ham som Storkenes utrættelige og nøjsomme udforsker.



Wilhelm Weibüll.

8. marts 1878 – 1. marts 1956.

Af BERNT LÖPPENTHIN.

Om aftenen 15. august 1906 var en lille, udsøgt skare ornithologer, ialt 7, samlet hos daværende assistent i Finansministeriet AXEL KOEFOED. De diskuterede mulighederne for dannelse af en dansk ornithologisk forening, og hvad der kom ud af det, har vi vidnesbyrd om. Dansk Ornithologisk Forening var en realitet efter denne sammenkomst, selv om den formelt først blev startet på en generalforsamling i WIWELS selskabslokaler 15. oktober samme år. Nu kan ingen længere aflægge en førstehånds beretning om nævnte aftens forløb i KOEFØDS hjem. 1. marts 1956 afgik den sidste af stifterne, driftschef WILHELM WEIBÜLL, ved døden.